

Prædiken til 3. søndag efter påske

Joh. 16, 16-22

”Du ved, det der med, at man efter fødslen glemmer, hvor ondt det gjorde ...”. ”Ja ...?”

”Det er løgn”! Og således plantede den total-smadrede nybagte mor en skræk i livet på min unge uprøvede veninde, som i korte træk lovede sig selv aldrig at føde.

Det var måske også lidt tarveligt sagt. Ikke, fordi det ikke passer, hvad damen siger. Det gør det. Man kan sagtens, sagtens, huske hvor ondt det gjorde, huske at man reelt troede, man skulle dø, og at man vistnok næsten også gjorde det. Det er ikke pointen. Pointen er, at det er lige meget. For her ligger man jo med et lille liv på maven. Et liv, der er så spillevende, som vil livet så meget, at det, selvom vi tror, det ikke kan nogen ting, selv laaaaangsomt ville kravle op ad maven og finde brystet, hvis ikke vi hjalp det derop fra start af. Så fuld af liv. Så er det da fuldstændig ligegyldig, at man var i sit livs smertehelvede kort forinden.

Jeg kan lige så godt sige det, som det er: Dette er min sidste højmesse, inden jeg går på barselsorlov, vi har barnedåb, og Jesus taler om fødselsveer. Jeg tror, vi har fået et omdrejningspunkt for denne dags prædiken! Det er ikke nogen nem tekst, denne her. Jesus taler fra påske til pinse til sine disciple,

som ikke forstår et pluk af, hvad han siger. Ikke noget under i øvrigt. For dels er det jo sort snak, hvis ikke man som vi ved, at påsken er gået forud med død og opstandelse. Og dels har de færreste af os lyst til at høre noget, som lyder ubehageligt. Vi vil ikke høre det. Det lyder dårligt. Det gør os bange, usikre, nervøse. Kede af det. Ti stille. Er der ikke nogen, der kan en vits? Skål! Skal vi ikke synge en sang?

”Verden vil glæde sig, men I skal græde og klage”. Det er ikke opløftende tale, og når man indleder sådan, risikerer resten af ordene at forsvinde. De ord, der lover, at det ender godt, de ord der ender med, at verden tog fejl, som vi gjorde det indledningsvis – men vi skal finde glæden igen.

Det er derfor fødselsbilledet bliver nødt til at være omdrejningspunkt, hvis vi skal have en chance for at være lidt med her. Og her er det ikke en forudsætning, at man selv har født.

”Det bliver det mest eksistentielle øjeblik i jeres liv”, sagde den rare afspændingspædagog til alle os førstegangsfødende, der sad med kuglerunde øjne og så på tegningerne af: Sådan foregår en fødsel, mens det eneste, vi drømte om, var kejsersnit. For vi kunne jo

Udgivet af

Grundtvigsk Forum

Nr. 269. 116. årgang

April 2015

ISSN 0901-2214

Redaktion

Sognepræst
Margrethe Dahlerup Koch
Høbrovej 3
6980 Tim
mdk@km.dk

Sognepræst
Søren Jensen
Byløkken 27
8240 Risskov
sjen@km.dk

Søndagslæsning
udkommer hver uge på
www.grundtvig.dk
– hvor man også
kan tilmelde sig
elektronisk nyhedsbrev
om Søndagslæsning

Grundtvigsk Forum
Farvergade 27
1463 København K
Telefon 3373 2800
vartov@vartov.dk

se det på de tegninger: Det er ikke bare sådan som med humlebier: De ved ikke, at de ikke kan flyve, så de gør det bare. Næ næ næ. Det der scenarium på planchen kan ikke lade sig gøre. Det kunne enhver med øjne i hovedet da se. ”Eksistentiel bl.a. bl.a.”. Rend og hop.

Men det er det. Af den ene grund, at man er fuldstændig alene i verden, uanset hvor mange der ellers står inde på fødestuen og hepper. Det føles, som om du skal dø, som om der nu gøres så uoprettelig skade på dig, at du aldrig vender tilbage til livet igen. Og stadigvæk er det noget, du må gøre. For gør du det ikke, dør du helt sikkert. Og dit barn dør i øvrigt også. Det er dig, der skal gøre det, kun dig. Nu. Og så må du leve eller dø.

Det er det mest eksistentielle øjeblik. Og selvom den fysiske smerte ligesom kun er hendes, der føder, går barnefaderen jo ikke ram forbi. Ikke bare er hans hånd blevet pulveriseret. Muligvis har han også fået både fysiske og verbale tæsk af sin ellers så blide elskede. Men han er ind til benet en magtesløs mand, som ikke kan gøre noget som helst. Han kan ikke føde barnet for hende, han kan ikke andet end hjælpe med at huske gispeåndedrættet, mumle nogle opmuntrende ord og så håbe det bedste. Han er lige så mutters alene, som hun er. Og afmægtig, når det kommer til stykket.

Mennesker mærkes af de store eksistentielle øjeblikke i deres liv. Vores kroppe mærkes – og vi mærkes langt ind i sjælen. De ydre mærker er vi sjældent særlig glade for: tusind tak for grå hår, rynker, strækmærker og blodsprængninger. Hvad skulle det nu til for? Men måske burde vi være det. For de er

de små tegn på liv. Vi måtte som Jakob i vadestedet kæmpe med Gud og have vores hofteskål slået af led, så vi resten af livet kan humpe os igennem med en øm hoftemarket af kampen. Men vi kom jo igennem. Vi humper, fordi vi ikke døde. Vi gråner, rynkes og mærkes, fordi vi kæmpede os igennem, klarede det, til liv på den anden side af det.

Det er vel det, Jesus lover sine disciple: der er liv på den anden side af det. På den anden side af sorgen, på den anden side af tabet, af angsten. På den anden side af håbet. Der er noget at håbe på. Det gør ikke smerten, sorgen, angsten uoplevet. Men det er, som fødselssmerten, ikke længere det vigtigste.

Hvis vi lod os styre af vores angst for fremtiden, vores forfængelighed eller vores frygt for smerte, så blev der kort fortalt ikke født så mange børn i det her land, som der gør. Men det gør der netop. For vi vil håbet og livet mest.

Vi er i tiden mellem påske og pinse. Den tid, hvor Jesus – afmægtig og forladt – råbte til sin Gud i sit alleryderste eksistentielle øjeblik, fordi han nu havde gjort, hvad han skulle, gjort hvad han kunne. ”Min Gud min Gud, hvorfor har du forladt mig?” Resten måtte være op til Gud. Vi kan kun gøre så meget, som vi kan.

Vi er mellem påske og pinse, i den tid, hvor Gud svarede på dødsskriget med en åben og tom grav og nyt liv, ikke bare nyt liv for ham, som havde hængt på korset om fredagen, men også for alle os, der før eller siden, igen og igen skal stå ansigt til ansigt med døden i alle dens forskellige afskygninger.

Det er ikke en herlig afklaret tid. Det er ikke lalleoptimistiske tekster. De er fyldt med sorg, undren, forvirring, frygt, men også glæde og håb. Det er vores liv generelt. Men vi bevæger os mod pinse og Helligåndens komme. Den ånd, som livet igennem skal minde os om, at der er liv på den anden side af hver fødselsve, og der er gode hænder, der – som ved vores fødsel – vil tage imod os.

Lov og tak og evig ære være dig vor Gud, Fader, Søn og Helligånd, du som var, er og bliver, én sand treenig Gud, højlovet fra første begyndelse, nu og i al evighed. AMEN

Mette Kathrine Grosbøll

Sions, København

Salmer:

224 , 449 v. 1-3, 449 v. 4-6, 305, 245, 227, 235